

Magánapokalipszisok

SZEMELVÉNYEK EGY HOSSZABB POÉMÁBÓL

... a költőnek

átka valójában glóriát fon de minima calculo
az esetek többségében hamar kilyukad
és mint lakmuspapír idővel ellentétes színbe
csalatkozik át
méltatlanok jutnak meg nem
szolgált jutalmaikhoz — így többes számban — mert a
világon egy lidércnyomás kergíti meg
a jámborokat s kiváltképp a hiszékenyeket
akik egy-egy peremfigura névhasonlato-
ságából messzemenő következtetéseket
vonnak le minduntalan generalizálva
most
hajadon lányok és megtévedt generálisok egyaránt
buzgón lapozgatnak
jövendölések százait faggatják
miközben azok
akik a feladványokat megoldhatnák
egyszerűen és szokás szerint lesöprik őket
az asztalról
meglehet éppen a rébuszok félreérthető
hatására
de az sincs teljesen kizárva
éppenséggel szembehelyezkednek a kiolvasott sorssal
mert nincsen nagyobb ostora az emberi léleknek a
nagyravágyó hiúságnál és a hatalom megbabonázza
még
a szenteket is
álszentek ők
vagy azzá lettek
holmi fehér mágia
lázás készülődés a mindennapok theurgikus gyakorlatára
egyszóval a szűznek vélt világ
felhúzza szoknyáját s kitetszik alóla a rég
elvesztett lányság
mert ki száján termékenyül menyéthez hasonlóan
fülén keresztül szül
jó volna egyszer már tanulmányozni a kappanok
életfilozófiáját
de mi csak a versekben élünk
összegabalyodva mint a méhben alakuló magzat
bödönfejűen és apró hártázott kis lábacskákkal

idétlen kócsagok
ezért hát a művészetre esküdni miként azt Kassák
öntudatlanul elárulta — annyi mint víz alatt énekelni
ő nem részletezte szerencséjére mitöbb más helyütt már
nem is utalt arra
hányan fulladtak így önnön balgatagságuk miatt
viszont ha elfogadjuk a kétféle nemzés lehetőségét
úgy mint seminativot és korruptívot
ez utóbbi alapján
lóból legyek az emberből tetvek lehetnek
csodálkozásunknak egykönnyen vége szakad
mennyi fondorlattal juttatnak dilettáns próféciaikat
ki nem érdemelt babérokhoz
viszont megértem én lennie kell valahol egy kősziklának
ámde imígyen megintcsak számárfületek
mutatunk az értelemnek — miérthogy piedesztálra
állíthassák — oly sokat gürcöltek megnemesedett elmék
s ki nem állhatom amikor egyesek sajnos tömegével
inadekvát képletekben gondolkodnak persze tudhatnám
legtöbbjét a szerény képességek nem jogosítják föl
egyébre a
szellemi növényevésnél
ámde társául szegődnék minden új Krisztusnak
aki egyszer végre nyíltan vállalja már
nem burkolja szókba példabeszédeit
egyáltalán —
kiiktatná a fecsegést
borongó ködökkel
málházott megváltást
csak mirólunk szólna
mert elegendem van a rejtélyekből és a rejtvényekből
alkalmasint már a tojóstyúk is enigmatikusak
mondtam egy tudós elmének — fűzfasípon játszunk
zenekari szvitet s szerenád lesz könnyen jeremiádokból
giccses és esztelen — mire szétmutatott
nem hallod a
bús bizánci
hegyek visszahangzó
fojtott dübörgését
s valóban a szívem körül meglazult ereszték
himbálózni kezdett
hurkoló kötelek hurkolt harangkötél
lógtak a szemünkből nedves kötőfékek
és már szemünk se volt
közlekedtünk
morzsolódó röghegyek
megvakított sárkányok és gyámoltalan ludak
süketen és elveszetten
utak szélén az aranybugyogású szellemekkel
ó mert csak a legkézenfekvőbbeket nem vesszük észre

amik előttünk hevernek
amik mi vagyunk
s botladoztunk folyton saját árnyékunkban
pedig már alkonyult
s a nyugat ránk borította óriási kalpagját mint aki egeret fog
nem lehet úgy jó életet élni ha naponta
rosszul alakítjuk azt
és nincsen visszaszítóbba a mást zsaroló siránkozásnál
a másokat vádoló tehetetlenségénél
ekkorra már elvtársaink is flamingóként forgatták fejüket
és rózsaszínűek lettek mindahányan
röhöghetnekem támadt a tétovaságuktól de az
általános szellemszorulásban
többet sóhajtoztunk mint amennyi elviselhető lett volna
az egy főre eső kilátástalanságból
akik jelszavakkal és meztelenül futkároztak
végig az utcán
lelkendezve és a karácsonyfák csillagszóróival hajukban
mostanra megfeketültek
mint a héjában sütött krumpli
sötét zugokba húzódtak az
éberség fölszentelt pribékjei elől
hervatag vitáztak és elméleteket gyártottak a föltámadásról
amihez előbb ki kellett nekik pécézni közülünk a júdasokat
s noha jelentkezőjük önkéntes nem volt a szerepre
harminc ezüst pénzért mindig lehetett
találni balekot
pedig a keresztrefeszítés
akárhogyan nézzük
sokkal húsbavágóbb
igehirdetők
viszont akadtak szép számban
sose fogom elfelejteni azokat a szövétnek-arcú gyerekeket
akiket a nemzetiségük föllobbantott
s bíztak benne járnai fognak mitöbb
körtáncokat velük
zúgó vizek fölött
ámde a politikát mégha dilettánsok is
véletlenül se patkoló kovácsok gyártják
bizony hogy erről van itten nagy-ba-szó szerelmes brátim
játszottak velünk pókert szakadatlan kétségbeesésben
ahol cserepekből ragasztott jövőnk volt a tétjük
meddig bírja s kibírja-e a kötőanyag
hát igen a székek mindig megtalálják a maguk seggét
csak a székleteket próbálják unos-untalan mások
alá dugni
holdkórosok lettünk valamennyien
századokon át rojtolóztak szét a kacagányok
és nem voltunk se Ázsiában se Európában
mértéktelenség a mi mércénk

latinul nem tudunk és magyarul elfelejtünk de
ez még csak a kisebbik hiba
holt nyelvek között egy halódó
s végtelen türelmű a történelem — kivár
oda fogunk járulni elébe
tudja jól
mint a mészáros
lucskos kötényben és hátratett kézzel
hogy a kicsalogatott ne lássa
mi készül
a vonatok pedig rohannak bennünk és zakatolnak
állandósult körpályákon
ahogy mi is zakatolunk fapadosan sistergő
gőzőket eresztve
miközben ösztöneink e talpfákon ugráló pionírok
dobálnak élénk hevenyészve kalimpáló sínpárokat
így épülnek utaink az égbe
minimum a messzekéklő ég felé miközben
a tudat elfelejti
hová
dúcolja a cölöpöket

— — —

nézzünk szét savanyú és kopasz a föld
savanyú csillagok
vézna fényében áznak és rothadnak el a pelenkáink
szottyadt zászlai az etnogenezisnek
liliomok
és tűzbe taposott őszirózsák
egyre nagyobb hányada a kevésnek
falak közé zárva születéstől — ez a mi
leépülésünk
folytonosan szégyenkezve
folytonosan verve a mellünket
így menetelünk
fenntartás nélkül már csak
boldogtalan párzásokban hiszünk
parafaszájú lányokkal és tomporukat illesztgető
szépasszonyokkal meg az óvszerekben amik megkímélnek
a felelősségtől a fölnőtté válástól a kivacogtatott jövődőtől
szikkadt vénemberek a padkán
üldögélnek a lélek peremén
sütkéreznek semmittevésben hunyorognak
igen
igen
holnap már turkálni fogunk a supermarketokban
kiülünk a Szajna-partra és fölvet a pénz vagy a
Temzén hajókázunk s nézzük a ködöt
oltári jó csajok jönnek ringó csipővel

talán

*egyenesen a Playboy hasábjairól és dugni
akarnak és ők ajánlkoznak mert még fölismerik
mert még tudják mert még
egyszóval mi a virtus*

az ám

*de most még istentelenül le vagyunk simlisedve
rájöttél faszikám nem ide köllött volna
születnünk itt csak frankón be lehet piálni
azon kívül hogy klozet az egész
higgyél nekem haver mászkálsz dumálsz csövezel
és semmi — legfeljebb a szarról irhatsz balladát
bedobsz egy kurvának letudod
jó volt nem volt ki emlékszik
megette az infláció a tavalyi tarifát
de ha holnap kivetnek a frontra
cifra akol barmai
megsiratnak-e az erdők
jön-e utánad valaki
legalább hogy ingyen hazahozzon
és a lépted nyomán cuppan-e a sár
aszongya a főhadnagy
majd átnevelnek
hát tudod hogy kit fognak őt átnevelni
engem az anyám kidobott az utcára mert
viszketett neki
engem kölcsönbe adtak
engem szakadatlanul vertek
engem impotens gyámokhoz helyeztek
engem lopni tanítottak
engem még arra se
apám részeges volt anyám hektikás
fateromnak szétbomlott a mája
muteromnak levágták a mellét
zsírszódát ivott egy szövőnő miattam
szép vastag combja volt s talán szürke szeme
arra nem emlékszem sohase figyeltem
most már nincs hogy szője
arcomra melleit
koccintsunk rá haver Isten nyugosztalja
nekem bezzeg akkor kiverték a fogam
nekem meg a koponyámat
aljasul betörték
nekem még azt se
kuss ha szerelemről beszélek
talán jobb mert hazarázzák
nekem sírni volna kedvem
van egy anyaországunk de nincs anyánk
éjjelente sikált pofájú
angyalokkal álmodom s bizom abban hogy eljönnek*

hozzám
meglátogatnak a kontinens felcserei
és fejüket ingatják
ólomöntés közben kimerevedik
a sorsunk
szörnyszülöttek vagyunk amorfok és mégse antropomorfok
pendülő víz
mosogatólében
úszó szilveszter
mondjátok gyerekek tényleg újesztendő
kérdzem tőled mit bámulsz
e kalarábészagú
céklavérbe áztatott országunk
felböfög bennem újra és újra
micsoda hajnali hányadék
napról napra beletenyersz
vagy ő beléd
duhajok rettegő duhajok
ne szipákolj öreg búza se
kenyér se csak árpa teremjen
no meg főleg dohány egy slukkért
a nővéremet is eladnám
mert mi már megtetvesedtünk
a saját feszültségeinktől
mit kezdjen a világ ilyen főzelékkel
és holnap
holnap letolom a gatyám
holnap az már ma van
holnap savanyúbb lesz minden jövőképünk
megbuggyant spenót
kasztráltak és büdösek és makogók és vének
ámde mirőlünk Nostradamus sohasem beszélt
Jézusnak
is
sírhatnékja támad
mi vagyunk a kereszténység zabigerekei
szívünk körül hetedizig faforgácsok nőnek
kivirágzó faforgácsok enyvesek kormosak